

Este credința în evoluție necesară pentru progresul științific?

Ideea că o înțelegere și cunoaștere a evoluției mărește progresul științific este foarte îndoielnică. Philip Skell, fost profesor de Chimie la Universitatea de Stat din Pennsylvania, a comentat:

Am întrebat recent peste 70 de cercetători eminenți dacă și-ar fi făcut munca diferit dacă ar fi crezut că teoria lui Darwin este greșită. Toate răspunsurile au fost la fel: nu. Am examinat, de asemenea, uimitoarele biodescoveriri ale ultimului secol: descoperirea dublului helix; caracterizarea ribozomilor; cartarea genomică; cercetări pe medicamente și reacții la medicamente; îmbunătățiri ale producției de alimente și sanitației; dezvoltarea de noi chirurgii; și altele. Chiar am chestionat biologi care lucrează în domenii unde te aștepti ca paradigma darwinistă să fi adus cel mai mare beneficiu cercetării, precum apariția rezistenței la antibiotice și pesticide. Aici, ca și peste tot, am descoperit că teoria lui Darwin nu a furnizat nici un fel de călăuzire vizibilă, ci a fost introdusă, după descoperiri, ca și o spoială narativă interesantă.¹

În mod similar, Dr. Marc Kirschner, șef și fondator al Departamentului de biologia sistemelor la Universitatea de Medicină Harvard, remarcă: 'De fapt, în ultimii 100 de ani, aproape toată biologia s-a dezvoltat independent de evoluție, cu excepția însăși a biologiei evoluționiste. Biologia moleculară, biochimia, fiziologia nu au ținut cont de evoluție deloc.'² Unii au sugerat chiar că credința în evoluție a împiedicat progresul științific. Heribert Nilsson, fost profesor de botanică și Director al Institutului Suedez de Botanică de la Universitatea Lund, susținea:

Rezultatul final al tuturor cercetărilor și discuțiilor mele este că teoria evoluției ar trebui abandonată în totalitatea sa deoarece duce întotdeauna la contradicții extreme și consecințe ce produc confuzie atunci când este testată în temeiul rezultatelor empirice ale cercetării.

Capitolul 10

Mai mult: am ajuns de asemenea la concluzia că, departe de a fi o școală de gândire natural-filozofică benignă, teoria evoluției este un obstacol serios pentru cercetarea biologică. Așa cum o arată multe exemple, ea previne de fapt tragerea de concluzii logice chiar dintr-un singur set de material experimental. Pentru că totul trebuie să fie distorsionat pentru a se potrivi acestei teorii speculative, nu se poate dezvolta o biologie exactă.³

Conform profesorului Louis Bounoure, fost Președinte al Societății Biologice din Strasbourg și Director al Muzeului Zoologic din Strasbourg, 'Această teorie nu a ajutat la nimic în progresul științei. Este inutilă.'⁴ Conform profesorului de Beer, teoria recapitulării a lui Haeckel 'a avut efecte lamentabile asupra progresului biologic'⁵ iar conform profesorului Blechschmidt, a ținut în urmă dezvoltarea embriologiei științifice adevărate cu o sută de ani.⁶ Un bun exemplu al domeniului în care gândirea evoluționistă a împiedicat progresul medical este credința în 'organele rudimentare'. Funcțiile acestora nu au fost înțelese ani de zile din cauza faptului că se presupunea că erau rămășițe și un produs secundar al istoricului nostru evolutiv. În cazul 'timusului rudimentar', a dus la supunerea timusului la copii la radioterapie, cu rezultate tragice. Ani de zile, amigdalele se credea că sunt rudimentare și erau adesea îndepărtate în copilărie; dar se știe acum că sunt parte a sistemului imunitar. Îndepărtarea lor duce la o creștere de patru ori a probabilității de a face boala lui Hodgkin, de exemplu.⁷ În mod similar, credința în ADN-ul 'rebut' a întârziat progresul în înțelegerea geneticii. Cu siguranță, dacă evoluția 'de la molecule la om' ar fi adevărată, am observa în mod continuu în natură un proces creativ cu o putere imensă, unul care ar avea un impact enorm asupra cercetării și dezvoltării – în chimie, biologie, medicină și agricultură. În schimb, în știința reală, practică, apare a fi irelevantă.

În ciuda acestui lucru, se susține adesea că predarea creaționismului sau a 'design-ului inteligent' în școli ca altceva decât 'mituri religioase' amenință progresul științific. Faptele istorice, totuși, spun o cu totul altă poveste. Conform profesorului Stanley Jaki, era științifică *a început* ca rezultat al credinței creștine într-un Creator.⁸ Unul dintre fondatorii timpurii ai științei moderne a fost astronomul secolului al XVII-lea Johannes Kepler. În cartea sa *Epitome Astronomiae Copernicanae* (*Un sumar al astronomiei lui Copernic*), el a scris cum munca lui științifică a fost condusă de 'cea mai mare încredere în lucrările vizibile ale lui Dumnezeu', și a presărat adesea reflecțiile sale asupra metodei științifice cu citate biblice despre înțelepciunea, puterea și slava lui Dumnezeu.⁹

Este credința în evoluție necesară pentru progresul științific?

Galileo a scris 'cartea naturii este o carte scrisă de către mâna lui Dumnezeu în limbaj matematic'¹⁰ și s-a referit la Creatorul divin drept un 'artizan' și un 'arhitect', concepte care l-au inspirat să desfășoare experimentele astfel ca să învețe despre creația lui Dumnezeu. Crezând că mintea omenească este, de asemenea, lucrarea acestui Creator, și-a continuat încrezător cercetarea sa așteptându-se că mintea creată de Dumnezeu este capabilă să înțeleagă măcar puțin din restul creației lui Dumnezeu. Conform lui Galileo, a fost acest crez creștin că principiile universului sunt măsurabile cel care l-a condus pe Copernic să postuleze teoria simplă că Pământul se rotește în jurul Soarelui.¹¹ Matematicianul secolului al XVII-lea, René Descartes, care este numit uneori și 'tatăl matematicilor moderne', și-a dezvoltat înțelegerea legilor mișcării din înțelegerea sa legată de Dumnezeu. În cartea sa *Le Monde (Lumea)*, el susținea că 'aceste două reguli urmează în mod evident după aceasta, că Dumnezeu este imuabil și că acționând întotdeauna în același fel, El produce întotdeauna același efect.'¹² Conform profesorului Jaki, pentru Robert Boyle, 'doctrina și credința într-un Creator au reprezentat chiar fundația unei gândiri sănătoase despre lume', iar Isaac Newton 'a susținut în modul cel mai explicit noțiunea unei creații odată pentru totdeauna drept singurul cadru sănătos al filozofiei naturale'.¹³ Într-un eseu scris pentru Societatea Regală, John Maynard Keynes a spus despre Newton că 'el vedea universul ca o criptogramă realizată de Cel Atotputernic'.¹⁴ Newton însuși, comentând despre observațiile sale astronomice a scris 'acest foarte frumos sistem cu soare, planete și comete ar putea merge mai departe doar prin sfatul și guvernarea unei ființe inteligente și puternice'.¹⁵

Credința acestora și a altor creaționiști a furnizat baza pentru știința modernă, fapt recunoscut de către antropologul de renume și istoric al științei, profesorul Loren Eiseley:

... filozofia științei experimentale... și-a început descoperirile sale și s-a folosit de metoda sa în credință, nu în cunoaștere, că avea de a face cu un univers rațional controlat de un creator care nu acționa după mofturile sale și nici nu se amesteca cu forțele pe care El le-a pus în mișcare... Este cu siguranță unul dintre paradoxurile curioase ale istoriei că știința, care are puțin de a face în mod profesional cu credința, își datorează originile unui act al credinței că universul poate fi interpretat rațional și că știința astăzi este susținută de această presupunere.¹⁶

Capitolul 10

Aceștia au fost adevărați oameni de știință, în sensul modern. La fel ca oamenii de știință creaționiști de astăzi, ei vedeau legile naturale drept descrieri ale felului în care Dumnezeu își susține creația într-un mod obișnuit și repetabil. Inspirați de acest lucru, ei s-au angajat în observație și experiment pentru a înțelege și explica universul în termenii mecanismelor testabile.

Mai degrabă decât să inhibe progresul științific, credința acestor oameni de știință în creație a direcționat cercetarea lor în mod rodnic. În opinia noastră, respingerea creștinismului de către mulți în zilele noastre și preocuparea seculară cu privire la știință ca o consecință a acestui lucru, a dus chiar la opusul acesteia. Acum, cantități enorme de timp și bani sunt cheltuite în încercarea de a explica originea universului și a vieții, ceva ce este probabil în afara scopului cunoașterii științifice.

Note

- 1 **Philip S. Skell**, 'Why Do We Invoke Darwin? Evolutionary Theory Contributes Little to Experimental Biology', *The Scientist*, 19/16 (2005), pag. 10.
- 2 Citat de **Peter Dizikes**, 'Missing Links', *Boston Globe*, 23 octombrie 2005, la: boston.com/news/globe/ideas/articles/2005/10/23/missing_links/?page=1.
- 3 **Heribert Nilsson**, tradus și citat în **Werner Gitt**, *In the Beginning Was Information* (Bielefeld: Christliche Literatur-Verbreitung, 1997), pag. 105-106.
- 4 Citat în *The Advocate*, 8 martie 1984, pag. 17.
- 5 **Gavin de Beer**, *Embryos and Ancestors* (3rd edn.; London: Oxford University Press, 1958), pag. 172.
- 6 Citat în **Joachim Vetter**, 'Hands and Feet: Uniquely Human Right from the Start', *Creation*, 13/1 (1990), pag. 16-17, la: creation.com; answersingenesis.org.
- 7 **Lawrence Galton**, citat în **Jerry Bergman** și **George Howe**, 'Vestigial Organs' Are Fully Functional (St Joseph, MO: Creation Research Society, 1990), pag. xi.
- 8 **Stanley Jaki**, *Science and Creation* (Edinburgh: Scottish Academic Press, 1986).
- 9 Ibid. pag. 268.
- 10 **Rodney Stark**, *For the Glory of God: How Monotheism Led to Reformations, Science, Witch-hunts and the End of Slavery* (Princeton: Princeton University Press, 2003), pag. 165.

Este credința în evoluție necesară pentru progresul științific?

- 11 **Jaki**, *Science and Creation*, pag. 276-279.
- 12 Citat în Ibid. pag. 281.
- 13 Ibid. pag. 285, 287.
- 14 **John Maynard Keynes**, citat în **Stark**, *For the Glory of God*, pag. 173.
- 15 Citat în **Dinesh D'Souza**, *What's So Great about Christianity* (Washington DC: Regnery Publishing, 2007), pag. 97.
- 16 **Loren Eiseley**, *Darwin's Century: Evolution and the Men who Discovered It* (New York: Anchor Books, 1961), pag. 62.